

litiretten. Det Resultat, som foreligger ifølge de optagne Forhør, er i dette Dieblit Gjenstand for yderligere Forhandling og Undersøgelse, idet jeg navnlig i den Anledning har forlangt yderligere Erklæringer af Kjøbenhavns Bygningskommission. Forsaavidt er altsaa Undersøgelsen ikke ført til Ende, og forsaavidt kan jeg altsaa heller ikke sige, hvad der er Skyld i disse Nedstyrtninger. Det kan maasse være meget tvivlsomt, om det nogen- sinde bliver muligt aldeles bestemt at sige, at Skylden er denne eller hin; men jeg vil ikke negte, at det forekommer mig at fremgaa af, hvad der allerede er oplyst, at enten ligger Skylden deri, at der ikke har været bygget paa en forsvaerlig Maade eller ikke ført rigtigt Tilsyn, eller ogsaa ligger den i en Mangel i Lovgivning. Dersom det Sidste er Tilfældet, have vi endnu et Punkt at forandre, naar der bliver reist Spørgsmaal om en Revision af Byggeloven. Forsaavidt Skylden skulde ligge paa det første af mig nævnte Punkt, da er det en Selvfølge, at der vil blive truffet i den Henseende de Foranstaltninger, som Justitsministeren maatte anse for at være rigtige. Det ærede Medlem spurgte dernæst, hvad der er gjort for at forhindre Gjentagelse deraf; ligeoverfor dette Spørgsmaal antager jeg ikke, at det er nødvendigt at give yderligere Svar end det, jeg har givet. Endelig kom det ærede Medlem i det Forhør, som han underkastede Justitsministeren, til at spørge: Hvorledes forholder det sig med den Udøvelse af Dispensationsmyndighed, som er tillagt Justitsministeren i Loven af 1871; vi maa have at vide, om det ikke er nødvendigt at ordne den Lign paa en anden Maade, og han hentydede dernæst til, hvad der skal have staaet i et Blad, som han betegnede som staaende Regjeringen end- ogsaa meget nær. Jeg mistjender selvfølgelig ikke de Bevæggrunde, som have ført det ærede Medlem til at rette denne Forespørgsel til Justitsministeren; mig kan han ialtsald ikke have været ubehagelig ved denne Forespørgsel. De Afgjørelser, som jeg har truffet i Genhold til den Myndighed og den Pligt, som tilkommer og paa- hviler mig efter Byggeloven af 1871, skal jeg vide at forsvare; jeg har truffet dem paa mit Ansvar, som jeg ansaa dem for at være rigtige i hvert enkelt Tilfælde. Nærmere Rede for de enkelte Afgjørelser skal jeg selvfølgelig ikke gjøre i dette Dieblit og ved denne Leilighed. Jeg staa som sagt til Ansvar for de Afgjørelser, jeg har truffet, og jeg opfordrer Enhver, der i den Henseende tror imod mig at kunne rette Behreidelser, som maatte have Karakteren af Insinuationer, til at træde aabent frem. Jeg frygter ikke noget Angreb i den Henseende. Naar man derimod i Almindelighed vil reise Spørgsmaal, om Dispensationsmyndigheden ikke skulde indskrænkes, saa skal jeg dertil sige, at der foreligger saa stor en Masse af den Slags Sager, at man ganske vist vilde gjøre Justitsministeriet og Justitsministeren

en stor Tjeneste og forarsage en stor Lettelse i Arbeidet, hvis man vilde formindske denne Dispensationsmyndighed eller indskrænke den indenfor Ænere Grændser. Men om man vilde gjøre Publikum nogen Tjeneste derved, turde være et stort Spørgsmaal.

Berg: Angaaende den meget ærede Minister's Udtalelse om Nedstyrtningen af Bygningerne og altsaa Spørgsmaalet om, hvorvidt man ikke skulde paastynde en Forandring i de Bestemmelser, som omhandle Tilsynet med Bygningers Opførelse, paa en noget kraftigere Maade, er jeg den ærede Minister forbunden for Svaret. Vi høre jo, at Sagen er under omhyggelig Overveielse, og at det muligt vil vise sig, at ogsaa Mangler ved Lovgivningen Noget ere Skyld i de Ulykker, som have fundet Sted, og som kunde være blevne meget større. Hvad derimod angaar den Varne, hoormed den ærede Justitsminister besvarede det sidste noget mere kilbne Punkt med Hensyn til Anvendelsen af § 76, skal jeg ikke nærmere opholde mig ved det Spørgsmaal her, i Særdeleshed da den ærede Minister har udtalt, at han mistjendte ikke mine Bevæggrunde til ogsaa at reise dette Spørgsmaal. Jeg tror, at det kunde være meget ønskeligt at faae det reist ved en anden Leilighed, naar der var andre Forhold tilstede, og at det var meget heldigt for den ærede Minister selv at komme noget dybere ind paa dette Spørgsmaal; thi den ærede Minister kan saa lidt som vi Andre være uvidende om, at det Spørgsmaal er omtalt paa en saadan Maade i den offentlige Debat, at det har vakt megen Sensation, og at man med eller uden Grund har troet, at Byggeloven gennem faadanne Tilfælde ikke forelaa i en saadan Ekstrelse, at man kunde sige, at den var lige for Alle. Jeg har derfor antydningsvis nævnt dette Spørgsmaal, men jeg skal selvfølgelig ikke komme dybere ind paa det ved denne Leilighed. Hvad Forvaret for Loven ellers angaar, skal jeg kun med Hensyn til § 1 sige, at jeg dog neppe tror, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Fenger) og den ærede Justitsminister have Ret, naar de mene, at denne Bestemmelse er indsat af sanitære Hensyn. Jeg tror ikke, det er Tilfældet, og hvis det er Tilfældet, forekommer det mig, at Bestemmelsen om Forhøielsen af Etagerne kunde faae et noget udvidet Omfang. Det kan jo blive Tvivl underkastet; ved større aabne Pladser kan det nok tænkes; men ellers kan det være Tvivl underkastet, hvorvidt netop de sanitære Hensyn ikke vilde komme til at lide ved Forøgelsen af Bygningers Høide i samme Forhold, som de ville forbedres ved en mulig Forøgelse af Etagerne Høide. Svørigt kan jeg ikke forstaa Ordlyden i denne Tilføielse saaledes, at Etagerne Antal ikke bliver forøget; thi jeg vilde antage, at forsaavidt man nu havde Kviste, der ikke beboedes, altsaa havde 4 Etager